

Peter Gašparík

KÚSOK MÔJHO
SRDCA

Peter Gašparík

Kúsok môjho srdca

Prísľub do budúcnosti...

Otvárať sa životu, poézii a kráse! Tak akosi by som charakterizoval Kúsok môjho srdca, básnickú prvotinu mladého poslucháča VŠMU Petra Gašparíka.

Všetko jeho básnické myslenie v tejto zbierke je ohraničené súradnicami nevyspytateľného ľudského citu, ktorým bola, je a bude láska – prvé lásky. Nekonečnosť a neohraničenosť pociťového plynutia /Cítim more/ do bytia, vôle a srdca básnika je vyslovene intuitívnym zážitkom. Čas sa uňho presýpa ako piesok z klepsidry v ustavičných metamorfózach slova a tvaru /Oči/. Prítomnosť je väčšinou obmenou iskrenia: Ja a Ty a Ty a JA. Myseľ a srdce sa ešte sýti láskou doteraz nezranenou snom, láskou, ktorá o čistých citoch iba rozpráva, láskou pietou /Svet tela/, strachom z blízkosti vytúženej bytosti, ľútosťou nad otroctvom lásky /Mátoha/. A všetko je to obostreté úžasnou – takmer surrealistickou – predstavivosťou. A jednako nejde o surrealizmus, ale o spodobovanie a splývanie v láske pod vládou básnickej imaginácie.

Zdá sa, akoby mladý poeta Peter Gašparík potreboval ventil. Sám sa s prekvapením díva na to čo napísal, tak povediac v ošiali, v očarení, iskrení, ktoré v ňom vzbudzujú zážitky s dievčaťom, ženou, ktorá už cíti plynutie vesmírneho času. Ideál si stavia vždy podľa náhody, na ktorú je básnik, hoci si to neuvedomuje, pripravený väčšmi, akoby si myslel. Hra asociácií vytvára nezvyčajné, zdanlivo nepochopiteľné situácie, v ktorých je slovám úzko, ale citom voľno. Z toho vyplýva aj jeho syntagmatická náznakovosť a výrazová skratka, v ktorej niekedy zaiskrí odraz orientálnej poézie. Subjektivita je tu ešte sestrou nenaplnenej lásky, lásky očakávanej, lásky tušenej.

Ťažko povedať, kto učil mladého poeta básnickej poetike, možno sa mu zapáčil Jacques Prevert... Básnický výraz je preňho dakedy hrou, inokedy príležitosťou vyskúšať možnosti slovenčiny, keď sa zahráva s aliteráciami, keď rýmuje daktyl s trochejom, ako to robili Štúrovci, niekedy máme namiesto básní aforizmy, inokedy žiarivky, iba málo má takých básní, kde by dal myšlienkam dlhšie plávať /Žltý dážď, Cítim more, Slová, Ved', Spomal'. Čo je však nadovšetko vítané, je skutočnosť, že aj tými najkratšími, štvorveršovými útvarmi, prinúti čitateľa, aby

rozmýšľal o tom, prečo básnik nevyplnil celú stranu, aby sa pristavil pri niektorých metaforách, ktoré sú iba pointou v kocke.

Je odvážne, že Peter Gašparík, básnik s citlivým pohľadom na svet ľudskej lásky, na prvé lásky, si vytvára svoju básnickú poetiku podľa obrazu svojho srdca. Kontúry jeho predstáv nie sú takmer nikdy pevne ohraničené, no myšlienka vystupuje z neznáma v poslednej chvíli, aby zachránila dikciu pred stereotypom, smrťou každého umenia...

Peter Gašparík je synteticky, tvarove a myšlienkově jednoliaty tak, ako je jednoliata mladá láska, ako je predstava ženy v jednotnom čísle...

Blahoslav Hečko

Tieto verše boli písané pre moje bývalé, súčasné a možno aj budúce lásky, kamarátky a skoro lásky P.,L.,V., ale aj pre M., M., R., A.,...

ŽLTÝ DÁŽĎ

Listový dážď
Padajú spolu s letom
Pramene listov
A žltej farby
Zabudol som kde som
Takmer mŕtvy
Je môj sen
Chcel som umrieť preň
A pre Tvoju krásu
Keď zrazu
Ešte padá žltý dážď
A ja som uletel
Na krídlach času
Za Tebou
.....moja drahá
Spievam Ti
A celá moja dráha
Hoc sa i zdráha
Miluje Ťa zároveň
Tak ako sa len teraz dá
V tomto našom bytí
Zase
Padá žltý dážď
A jeho smutné listy
Nevidia a nechcú vidieť
Môj plač
Moju bolesť
A môj život
Ktorý som Ti včera
Daroval

HARMÓNIA

Lieska lúska lanom práve
Keď večeríme v tráve
A plníme čaše rosou bielou

Krieda kreslí krivé lásky
Na lavici medzi vlásky
S vôňou chmeľu špinavou